

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Kilworth_Garry_Douglas-Posledni_vrah.pdb

PDB Name: Kilworth G.D. - Posledni vrah

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 25.9.2007

Modification Date: 25.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Garry Kilworth
Poslední vrah

Poprvé jsem zabil, když mi bylo osm, ale slyšel jsem, že se najímají i mladší. (Mladší? O kolik mladší mohou sehnat?) Psal se rok 2007 a já byl hrdý na to, že jsem vstoupil do nového století tak mladý. Dávalo mi to šanci dožít se dalšího století - pro tuhle dobu s přemírou geriatrických prostředků je dlouhověkost typická.

"Hraješ si rád se zbraněmi pro děti, Tommy?" zeptal se mne tehdy ten bělovlasý pán. Vzhlédl jsem k jeho laskavému výrazu obličeje a přikývl.

Pohládl mě láskyplně po hlavě. "Jak by se ti líbila skutečná zbraň?"

(Naslouchám, jestli neuslyším kroky. Budou tiché. Možná budou připomínat i důvěrně známé kroky přítele. Nevěřím nikomu; ani své ženě ani synům. Nevěřím dokonce ani pětileté dcerce Emmě a neměl jsem pokoj, dokud mou smrt nepředcházela řada jiných, ze mi snad dcerku zkazili.)

V šesti letech mě vzali z domu a dali do speciální školy. Rodičům oznámili, že jsem nadaný; měl jsem výjimečný talent. Řekl bych, že si mysleli, že budu tanečníkem, nebo zpěvákem. Ale místo toho jsem po celých třicet let tančil a zpíval se smrtí.

Není těžké vyučovat nadané děti. Děti nelze vychovávat pouze v přesvědčení, že chladnokrevně zabíjet není nic špatného, ale že je to správné a spravedlivé, když se to nařídí. Já jsem byl samozřejmě přesvědčen, že Stát má nezadatelné právo ukončit život muže nebo ženy. Vládní instituci, Akademii pro vrahy, jsem absolvoval s vyznamenáním a měl jsem v úmyslu užívat výhody a bohatství těch nejvyšších společenských vrstev.

Den, kdy jsem si poprvé vystřelil z revolveru značky Smith & Wesson, patřil v mém životě k těm nezapomenutelným a nejvíce vzrušujícím. Trhavá střela zasáhla terč asi 2,5 cm od levého okraje a roztržila se na tučt střepin, které pronikly borovým prknem téměř beze stopy. Jenom při pečlivém ohledání bylo možno najít místa jejich průniku. Toho dne můj výkon obzvláště potěšil paní učitelku Grantovou, která potom hovořila o Reikerově Štítu, kterým se vyznamenávají žáci s nejlepšími výsledky ve všech směrech výuky. (Učební plán Akademie předpokládal po třech letech pobytu například i jedno skutečné zabití.)

Učil jsem se pilně. Přírodní vědy, fyziku, matematiku, literaturu, vše se zaměřením odpovídajícím našemu povolání. Byli v nich na nás stejně přísní jako na kterékoliv jiné školní děti. Mým nejlepším kamarádem byla osmiletá Julie. Svěřovali jsme si všechna naše tajemství. Vytetovali jsme jeden druhému na předloktí probodnuté srdce.

Vzadu za školou byl broskvový sad a tam jsme se setkávali, drželi se za ruce a povídali si o všech dětských objevech. To první jaro našeho pobytu v Akademii se květy broskvoní objevily na větvích přes noc a byly lehoučké a slaboučké jako kousičky trpasličích oděvů.

Běhali jsme mezi stromy a za námi se zvedaly růžové obláčky z okvětních lístků, které se vznášely vysoko v teplém večerním vzduchu. Byl to náš svět. Vybrali jsme si ho. Malí apoštolové smrti.

"Co berete ve čtení?" Zeptal jsem se jí, když jsme si sedli do trávy vedle broskvoně.

"Čtverku. Janet a John v podzemní dráze. To místo, kde povalí oběť pod vlak."

Zamračil jsem se "Paní Grantová říká, že to není moc ... chytré."

"A proč?"

"Známe přece lepší způsoby jak zabíjet lidi ... podívej, ten pták nad námi. Co je to zač?"

Ted' byla řada na Julii aby se blýskla.

"Skřivánek."

"Vypadá to jako by visel na niti."

"Že ale nádherně zpívá?"

Seděli jsme a vyhržívali se v posledních teplých paprscích končícího dne a rozjímali o zázracích obyčejného světa.

"Dnes jsme v přírodovědě měli výbušniny," řekl jsem po chvíli ticha.

"Ty nejsou moc raf... raf..."

"Rafinované," dokončil jsem za ni. "Já vím že ne. Paní Grantová říká, že nejlepší nástroj, který pro zabíjení máme, je revolver. Máš ještě ty kuličky co jsem ti dal?"

"Jasně."

"Můžeš mi je vrátit? Chci si zahrát s Adamem Parksem. Určitě ho pobiju. Vrátím ti je."

"Byl to dárek!"

"Prosím."

"Tak jo, ale jen na jeden den. A co se stane, když prohraješ?"

"Neprohraju, čestně. Je to tutovka. Má nejisté oko. Zjistili to až na poslední lékařské prohlídce. Tak jako tak," dodal jsem zamyšleně, "nebude je potřebovat, protože se vsadím, že bude v příštím honu na lišku tou liškou. S mizernýma očima není k ničemu, že jo? To je fakt. Dej mi pusu."

Přitiskla rty na moji tvář a oba jsme se prudce začervenali. Vyskočil jsem, abych zakryl rozpaky.

"Dáme si závod do jídelny. Kdo bude poslední, je hlupák." Julie vyskočila a vyrazila jako střela.

Nechtěla být poslední. Žádný z nás si nepřál být zrovna obyčejný kluk nebo holka.

Za čtrnáct dní, během výročního honu na lišku, byl Adam Parks nalezen uškrcený a schovaný pod stromem. Ale to bylo v pořádku. Já jsem nad ním už kuličky vyhrál a on věděl, co ho čeká.

Výchova je v nepřítomnosti rodičů věcí poručníků nebo jim rovných. Moji právoplatní poručníci byli současně i mými vychovateli. Hlásali, že nutná úkladná vražda slouží všeobecnému dobru. Věřil jsem jim. Byli našimi spolehlivými rádci. Moji spolužáci, od nejmladších až po osmnáctileté byli také přesvědčeni, že Stát se nikdy nemýlí.

(Kdo ho pošle? Kdo je ten jejich nejschopnější vrah, schopný zabít i mne? Nemyslím jednotlivou osobu, muže či ženu, která by mě mohla dostat. Přece musejí mít odpadlíky jako jsem já. Není pravděpodobné, že jsem jediný. Mohli by zkusit nasadit mého syna. Ale i když bych mohl zlomek vteřiny váhat nad

blízkým příbuzným, musejí vědět, že člověk, který ve mne přežil, je dost silný na to, aby nedovolil i vlastní krvi ukončit můj život, A Martin rozhodně nemá dost zkušeností, aby zvítězil, i když připustím jisté váhání z mé strany.

Tak kdo je ten poslední vrah? Ten který odstraní vrchního zabijáka? Mají nějakého velmistra schovaného v rukávu, kterého vytáhnou jen aby zastavil vraha, jenž se vymkl z rukou? Přece já jsem ten nejlepší. Neznám nikoho lepšího na celé zemi. Taky však vím, že jsou si jisti vítězství. Nepochybují o mé zranitelnosti. Kdo? Kdo?)

Po roce pobytu v Akademii jsem prošel měsíčním intenzivním výcvikem a na jeho konci mě odvezli do rozlehlé staré usedlosti daleko na venkově a zaparkovali auto na dvoře.

"Chceme, abys šel dovnitř," řekl mi ředitel, kterého jsme potkali ve vratech. "V domě najdeš svůj terč. Neváhej, mohlo by se ti stát, že bys už nevyšel ven. Rozumíš mi?"

Ředitel byl příjemný starší pán, který mě přijímal do školy a já jsem si ho hluboce vážil. Měli jsme hlášku, že akce se účastní pár žáků a učitelů. Rozuměl jsem tomu, co mi říkal. Byla to moje zkouška a já byl současně lovcem i terčem. Zabiják i oběť v jedné osobě. Musel jsem prokázat svoje schopnosti.

Opatrně jsem vstoupil do domu a ocitl se v bílém světle: dveře, stěny, okna, všude běloba a jasná zář světél. Uvnitř domu bylo bludiště chodeb a já se po chvíli ztratil. Zůstával jsem ale ostražitý, protože za každým rohem jsem mohl očekávat svého protivníka. V každé ruce jsem měl jednu bouchačku a bylo mi jasné, že pokud se nenechám ovlivnit podivným okolím a zůstanu klidný, potom mi moje obratnost v zacházení se zbraněmi pomůže zvítězit.

Zpočátku mě znepokojovaly i stíny, které vrhala moje postava. Plížily se kolem mne i přede mnou, kdykoliv jsem míjel nějaké světlo. V ten moment jsem si uvědomil, že se chovám nesprávně. Jako bych slyšel hlas paní Grantové. Pokud to je jen trochu možné, zaujmi obranný postoj. Potom se zcela soustřed na stisknutí spouště. Nenechej protivníka, aby se pohnul. Můj protivník po mně bude pátrat, a proto jsem se rozhodl zůstat na místě, kde jsem byl, zůstat potichu a naslouchat. Sedl jsem si doprostřed chodby, zády ke zdi a pistolemi mířil na oba její konce.

(Až do teď jsem vždycky považoval souboj muže proti muži za jakýsi druh obřadu či tance, tance smrti mezi kudlankami nábožnými. Chytřejší samička zůstává klidná, zatímco sameček kolem ní tančí v přesvědčení, že je díky svým fascinujícím výkonům nejlepší. Právě ve chvíli, když si myslí, že ji dobyl, ho samička zakousne a klidně ho kousek po kousku spořádá.)

Po dvou hodinách jsem konečně zahlédl slabý stín na levé straně chodby. Nejdřív se objevila zbraň, potom obličej. Zmáčknul jsem spoušť.

Byla to Julie.

Chození v bludišti bílých chodeb ji zřejmě unavilo. Navíc ještě úžas, když zjistila, že já jsem jejím protivníkem, zpomalily její reakce, zpomalily to, co mělo být automatické. Byla by zabila mě, kdybych tomu nechal volný průchod. (Musím tomu věřit.) Namísto toho jsem já roztříštil její mozek. (Julie, Julie.)

Cestou zpátky do Akademie jsem plakal. Ředitel nepochopil důvod a pohládl mě po hlavě. "Chlapče, neber si to tak. Držel ses velice dobře. Víš, trvalo ti to čtyři hodiny, ale někteří žáci tam stráví i den ...".

"Proč," vzlyknul jsem, "proč právě my dva? Proč jsme nemohli dostat někoho jiného, někoho neznámého? Proč nemohou dělat terče ti, co jsou ve všem poslední?"

Ředitel se chápavě usmál. Na krku jsem cítil teplo jeho ruky.

"Protože my musíme mít ty nejlepší. Musíme vyplenit slabost. Možná si to neuvědomuješ, ale my jsme věděli, že to budeš ty. Když jsme tě vybrali, uvážili jsme to dobře. Stává se, ale pouze výjimečně, že náš žák překvapí, že si vede při zkoušce lépe, ale není to často. Tvá malá přítelkyně byla na konci svých sil. Neměl-li jsi to být ty ..."

Přikývl jsem, ale hořkosti jsem se nezbavil.

"Jsi bystrý chlapec. Jsi skutečný vrah. Netrap se pro ty méně schopné. Jim nepomůžeš, jsou bezvýznamní."

Od té události jsem se už v Akademii s nikým nespřátelil. Přestal jsem jezdit k rodičům na prázdniny a uzavřel jsem se do sebe. Myslím, že rodiče se pokoušeli za mnou přijet, ale Akademie byla velice mocná. Byli jsme výkvět Státu, nejlepší z nejlepších. Měli jsme všechno na co jsme si vzpomněli.

Pilně jsem se učil, postupně jsem odrovnával všechny a to způsobilo, že jsem ve škole nebyl vůbec

oblíbený. Když mi bylo dvanáct, ukončil jsem školu s vyznamenáním. Ihned poté jsem se vydal do terénu provést svou první vraždu. Úkol zněl odstranit prominentní osobnost, která byla pro Stát bezvýznamná. Mělo se za to, že smrt mé oběti bude tak dramatická, jak jen to bude možné. Doba vyžadovala, aby veřejnost soustředila svou pozornost na určitou událost. A právě vytváření takových událostí bylo důležitou vládní taktikou, taktikou pro usměrňování veřejného mínění.

Zastřelil jsem arcibiskupa na kazatelně, právě když jeho kázání mělo silnou politickou příchut'. Umíral a svíral v rukou bibli. Jeho krev se rozlila po bílých kamenech dlažby v hlavní katedrále. Zastřelil jsem ho starou pistolí, abych způsobil co nejvíce hluku a zmatku. Pálil jsem rychle, zvenčí skrze vysoké okno z barevného skla. To okno zobrazovalo tři moudré krále na jejich posvátné cestě. V kostele byli reportéři ze všech státních novin a jejich fotografové pořídili brilantní momentky. Nadělali i spoustu řečí kolem rozbitého, pět set let starého, okna, které bylo překrásnou koláží z modrých, červených a žlutých střípků. Pokojně jsem si házel míčem o stěnu garáže, když vybíhali z kostela - ženy v širokých bílých kloboucích a muži v tmavých oblecích.

"Neviděl jsi tudy někoho utíkat chlapče? Nějakého muže?"

"Muže?"

"Nebo někoho?"

"Ale ano, před malou chvílí běžela po ulici žena. Tudy. Byla v teplákách," odpověděl jsem. "Měla..."

"Díky chlapče. Tedy v teplákách?"

Vydali se směrem kterým jsem jim ukázal. Chvilí jsem pokračoval ve hře s míčem, ale potom jsem se vytratil alejí stromů, dřív, než mě někdo požádá, abych s ním šel na policejní stanici.

Měl jsem hodně takových úkolů a já je plnil bez pocitu viny a výčitek svědomí. Byl jsem dokonalý zabiják. Stát byl Bůh a já byl jeho anděl smrti. V patnácti jsem klidně podřízl krk muži a o pět minut později jsem si pochutnával na zmrzlině od zmrzlináře, který nebyl vzdálen ani sto metrů od místa, kde se stala vražda.

Tak to šlo do té doby, než jsem potkal Suzan.

Suzan byla po Julii moje druhá láska a brzy po našem seznámení jsem požádal o povolení k svatbě. Bylo mi dvaadvacet let.

Proč bych nemohl Suzan říct, že se živím zabíjením lidí, když to je tak dokonale úctyhodné povolání?

"Jsem vrah ve službách Státu."

Najednou to znělo neočekávaně ošklivě. A já jsem nemohl pochopit proč. Mnohokrát jsem se pokoušel jí to říct, ale slova se mi vždycky zadrhla v krku. Ať tak či tak, instinktivně jsem věděl, že by byla zděšená a tak jsem raději tohle svoje já držel co nejdál od ní. Vzpomněl jsem si na citát Johna Donna: "Žádný člověk není jako pustý ostrov." Teď jsem měl Suzan a neunesl bych, kdybych ji měl ztratit. Řekl jsem jí, že mým povoláním je vyšetřování soukromých společností s podezřelým původem a protože mě milovala, věřila mi to a dál se na nic neptala. Neměla důvod myslet si něco jiného.

Měli jsme dva syny a dceru.

Jednoho drsného a mrazivého listopadového dne jsem dostal příkaz zavraždit jakousi bezvýznamnou pomocnici, která pracovala na finančním úseku bezpečnostního oddělení. Nebylo mou starostí pátrat po tom, co tahle druhořadá úřednice spáchala, že si vysloužila smrt, ale měl jsem za to, že to byla zpronevěra. Jelikož to byla kancelář, která mi každý měsíc posílala šek s výplatou, byla tu nepatrná souvislost. Výdaje byly jedním z důvodů, proč Stát změnil svou politiku od udržování početné tajné policie ke zřízení malé, elitní skupiny vrahů. Pronásledování, zatýkání a věznění těch, kteří něco provedli, může ve státní pokladně způsobit velký úbytek financí. Ovšem byly tu i další důvody. Prominentní osobnosti, obzvláště, když byly zadrženy, se dovolávaly přátel na vysokých postech, aby v jejich zájmu udělali nemožné. Pokud však jsou mrtví, není podstatné, kolik úsilí mocných bylo vynaloženo, život jim to nevrátí. Navíc také, díky varování, řada lidí najde cestu jak uniknout uvěznění.

Nicméně okrádat Stát o finanční prostředky bylo závažným kriminálním činem.

V ledovém vichru, který rval ze stromů poslední zbytky listů, jsem kráčet po Madras Avenue. Pod chodníkem rachotily prázdné plechovky, jak je vítr hnál do neznáma. Už se stmívalo. Počkal jsem, až skončí pracovní doba v budově, která skrývala můj dnešní cíl. Úderem páté vycházeli zaměstnanci a mísili se s uspěchaným davem. Mým cílem byla vysoká štíhlá žena, oblečená do jablkově zeleného

kompletu. Vedla mě cestou, kterou jsem přišel až na křižovatku, na jejímž rohu byla čtyřpatrová budova. Věděl jsem, že na její střeše je restaurace a odhadoval jsem, že tam míří. Bylo pozdě na to, abych k ní přistoupil do výtahu, a tak jsem jel nahoru výtahem sousedním. Z kabin jsme vystoupili krátce po sobě. Uvědomil jsem si, že v restauraci může být plno a že ji tedy musím vyřídít, než vejдемe dovnitř.

Když jsem se blížil ke vchodu do jídelny, nebyl nikdo v dohledu. Hbitě jsem se za ni postavil a zamířil zbraň na její zátylek. Ale náboj se zasekl. Její oči musely něco zachytit, protože se užasle otočila.

Bleskurychle jsem jí zasadil úder karate do spánku a ona se okamžitě svalila na zem. V téže chvíli se otevřel výtah, ze kterého vystoupili čtyři muži.

"Pomozte mi," zavolal jsem, "zdá se, že ta žena omdlela."

Pokusil jsem se jí nahnát pulz. Stále žila.

"Zavolám záchranku," řekl jeden z mužů. Rozběhl se do restaurace, a zatímco ostatní poklekli vedle mé oběti, vytratil jsem se dolů schodištěm.

K čertu s ženskou! A do pekla i se mnou za tu chybu! Ted' budu muset ještě dnes večer do Všeobecné nemocnice, abych svůj úkol dokončil.

Uplynuly tři hodiny, než jsem se za ní vydal přes celé město. Nejprve jsem ale zkontroloval, zda nebyla přijata do některé z malých nemocnic na předměstích. Byla ve Všeobecné na sedmém oddělení...

Nehlučně jsem proklouzl kolem vrátnice a dal jsem přednost schodišti před výtahem. Sedmé oddělení bylo ve třetím patře. Na chodbách jsem potkal jednu nebo dvě sestry, ale byla doba návštěv, takže se nikdo neptal, kam jdu. Došel jsem k oddělení číslo šest. Dvoukřídlé dveře byly otevřené a když jsem je míjel, letmo jsem nahlédl dovnitř. Něco mě najednou přinutilo se zastavit a vrátit se.

Hned u dveří, podepřená polštáři, ležela žena. Byla mi povědomá a to mě zneklidnilo. Její pohled byl však prázdný. Z koutku úst jí vytékal pramének slin. Oči měla otevřené a její bledé, hubené ruce ležely mrtvě na pokrývce. Na předloktí napůl schovaném ve třičtvrtěním rukávu, měla neuměle vytetované srdce. Čím déle jsem na ni zíral, tím zmatenější jsem byl.

Julie? Nemožné! ... Julie zemřela.

Sestra, která měla službu, seděla za stolem v prosklené kanceláři. Zaklepal jsem na okno. Vzhledla a pak ho otevřela.

"Mohu vám nějak pomoci?" zeptala se.

"Tady ta paní... na první posteli. Můžete mi říct, kdo to je?"

"Bohužel... nebo jste snad příbuzný ... ?"

"Spíš přítel. Pokud je to ta, kterou mám na mysli."

Sestra nat'ukala cosi na klávesnici počítače a zadívala se na obrazovku před sebou.

"To muselo být hodně dávno," řekla.

"Když jsme začali chodit do školy. Poznal jsem tetování."

Vyhrnul jsem pravý rukáv a vystrčil předloktí, aby si ho prohlédla.

"Jmenuje se Julie? Neznám její příjmení."

"No, dobře," studovala mé tetování. "V tom případě ... ano, máte pravdu. To je zvláštní. To byste měl být... jdete navštívit někoho jiného? Bohužel, Julie vás nepozná."

"Máte pravdu. Co jí je? To vždycky leží jako teď? A má ... má ten prázdný výraz v obličeji?"

"Poškození mozku, bohužel. Od dětství. Normálně je ve Forest Dean, ale dostala jakousi ledvinovou infekci a my tu máme dobrého specialistu. Ve Forest Dean jsou jen pečovatelky. Pacienti tam jsou ... no, abych pravdu řekla, všichni jako Julie. Buď úplně ochrnutí, nebo neschopní základních úkonů. Juliin mozek už neumí nic jiného, než udržovat její tělo při životě."

"Děkuji vám, mohu ... mohu se na ni jen chvilku podívat?"

"Pokud to nebude dlouho trvat," usmála se sestra. "Už je to lepší a bude to v pořádku ... myslím ledviny."

Ještě jednou jsem jí poděkoval. Bude v pořádku?! Po celou tu dobu leží jako mrtvola. Neschopná udržet moč i stolici a krmí ji hadičkami. Nedělá nic jiného, než tupě zírá do stropu a jen Bůh ví, co se jí odehrává v mysli. V pořádku? Živá mrtvola? A to jsem se učil, že všechno je rychlé a dokonalé. Že neexistují odporní, zmrzačení lidé, kteří leží na postelích a nejsou schopní formulovat nejzákladnější myšlenku, nebo pohnout jediným svaem. Její úzká vzpřímená hlava působila jako klín, vražený do polštářů. Hleděl jsem do těch kdysi jiskrných očí, ted' však prázdných a na pohled slepých.

"Julie," zašeptal jsem.

Žádná odpověď, jak jinak. Vypotácel jsem se z oddělení s podivným pocitem v žaludku. To já jsem jí tohleto způsobil. Já, vyškolený zabíjet, ne mrzačit. A kolik dalších obětí postihl podobný osud za celou tu dobu? Poprvé ve svém životě jsem pocítil rozčarování ze svého povolání.

Juliiin stav na mně zanechal hluboké stopy. Teprve na půli cesty domů jsem si vzpomněl na původní účel své návštěvy. Z domova jsem znovu volal do nemocnice. Byli tam podezřívaví a kladli mi spoustu otázek. Zavěsil jsem a uvědomil jsem si, že s největší pravděpodobností zemřela a policie se dohaduje o původu modřiny na jejím spánku. Další telefonát mé podezření potvrdil. Zemřela na následky krevního výronu do mozku.

Po této události jsem o svých obětech přestal přemýšlet z pohledu klinického. Každá nová oběť mi přinesla nový příval viny, opakovaný příval hnusu. Stále jsem viděl Julii, která rok za rokem vyrůstala v posteli, jako zelná hlávka na záhonu. Až přišel den, kdy jsem už nemohl stisknout spoušť. Moje nová oběť odešla pryč a já nebyl schopen ji zabít. Byla jí krásná, čtrnáctiletá dcera pozemkového magnáta. Pomyšlení, že by mohla třeba šedesát let hnít na některém sterilním oddělení v nemocnici, bylo pro mne neúnosné. Smrt mi nevadila. Ta se snášela snadno. Ale jak si teď mám být jist smrtí kohokoliv dalšího? Dítě je ztraceno jednou provždy, pokud se jeho morálka znetvoří během období základní výchovy. Já jsem byl ztracen. Přijímal jsem lásku a štěstí od své rodiny, ale věděl jsem, že nemohu oplácet stejnou mincí. Moje svědomí bylo jako nádor. Nebylo mojí skutečnou částí. Bylo nemocnou částí mé duše, duše, která měla být tak čistá, abych mohl zabíjet bez výčitek svědomí, bez lítosti, beze strachu z odhalení.

Nakonec jsem se zhroutil a svěřil se Suzan. Ta zpočátku odmítala uvěřit a když tomu uvěřila, odešla a děti vzala s sebou. Myslím si, že by byla mohla i zůstat, ale to by bylo mohlo znamenat riziko pro děti, riziko vystavit je nebezpečí mravní zkaženosti.

Ti bastardi, mí pánové a vládci, by je nenechali na pokoji. Vztáhli by k nim své krví potřísněné prsty a zničili část mého já. Nevinné pokračování mého života, které jsem se pokoušel před nimi uchránit.

Pak odvedli mého staršího syna Manina.

Naplněný vztekem jsem navštívil muže, který za to zodpovídal a vyžadoval synův návrat. Zapůsobil na mě nejlepším dojmem, a byla tu spousta dědičných vlastností, jak mi sdělil. A já jsem byl nejlepší! Martin měl mé geny a jako ušlechtilý závodní kůň mohl můj potomek být stejně tak dobrý jako já. Z Martina bude vrah, ať se mi to líbí, nebo ne. Prozradily mi to mužovy modré oči, když jsem se do nich zadíval a pohnul se směrem k němu.

"Zabiju vás řediteli," odpověděl jsem. "Je mi to líto."

Podcenil jsem ho. Bylo mu osmdesát, ale byl mrštný jako kočka. Oči ho však zklamaly. Těžký popelník se bolestivě otřel o mou čelist a letěl dál napříč místností.

"Tommy, Tommy," řekl měkce.

Potřeboval jsem zbraň. Jak se shýbal k zásuvce psacího stolu, vytáhl jsem z kapsy klíče od bytu a vrazil mu je do spánku. Zavrávoval a v jeho ochablé ruce se zaleskla pistole. Pak upadla na zem. Sehnul jsem se nad ním a viděl, že klíč do spánku pronikl hlouběji než centimetr. Stále však ještě žil.

Zlomil jsem mu vaz kolenem.

Čekám v prázdné manželčině ložnici, až přijde můj vrah. Je to jediné místo, které mi mohlo poskytnout útočiště, než mé jméno bude zveřejněno ve sdělovacích prostředcích.

Najednou vidím, ve dveřích stojí má dcera Emma. V ruce ledabyly drží pistoli.

"Přišla nějaká paní," povídá. "Byla tady nějaká paní..." na jejím malém čeličku se objevily vrásky soustředění, "...paní Grantová."

Paní Grantová. Je teď ředitelkou Akademie po starém řediteli, kterého jsem zabil.

"Co říkala, miláčku," zeptal jsem se něžně.

"Říkala," začala Emma svým básnickým tónem, hláskem, kterým recitovala verše z čítanky. "Říkala, řekni tatínkovi, že nepůjdu na pohřeb."

Přikývl jsem. Za předpokladu, že se zachovám správně, Emmu neodvedou. Nechají moji rodinu na pokoji.

"Tohle ti dala?" Zeptal jsem se jí a ukázal na revolver v její ručičce.

"Ano. A řekla mi, abych ti to dala."

Vzal jsem jí tu věc z ruky a políbil ji na čelo, abych potlačil slzy.

Emma mě také políbila. Její modré oči byly plné nevinnosti. Teď jsem porozuměl tomu, co mi říkaly.

Věděl jsem, co musím udělat. Věděl jsem, kdo je posledním vrahem.

"Běž maličká a zavři za sebou dveře."

"Dobře, tati." Odešla.

Zatraceně! Proč oni musejí vždycky vyhrát? Vždycky je tu někdo, koho milujeme. Vždycky! Nikdo není pustý ostrov. Díky, pane Donne, měl jsem to pochopit dřív.

Zkusmo jsem zasunul hlaveň pistole do úst. směrem k hornímu patru. Měla zvláštní chuť - chutnala po kovu a oleji. Byla to chuť smrti. Uvědomil jsem si, že to udělám. Ale ne tady. Někde dole, na opuštěném nábreží, kde umírá lidská spodina. Když prožijete celý život ve společnosti smrti, naučíte se nebát se jí.

Smrt je jenom prohra. Ale ne v mém případě. To nebude prohra! To jen nejlepší zlikviduje nejlepšího.